

Diputats i diputades

JOAN AGUT

ASSAIG

Joan Colomines, *El rostre humà del Parlament*. Editorial Mediterrània. Barcelona, 2002.

Des de la talaia dels seus vuitanta anys, l'animós Joan Colomines, metge, poeta i polític, ens ofereix una segona part de les seves memòries, ara centrades en el Parlament de Catalunya, al qual va pertànyer durant les tres primeres legislatures i on va presidir la Comissió de Política Cultural i va ser secretari de la Comissió de Drets Humans.

Joan Colomines es va incorporar a la política resistencial contra el franquisme a les darreries dels anys cinquanta com a activista destacat del Front Nacional de Catalunya i, després de passar fugaçment pel PSC –és autor de la frase *suem socialisme*, dita en el primer míting polític de la Transició– es va integrar a CDC, partit al qual ha servit fins ara. És autor de diversos llibres de poemes, recollits en un sol volum, *Autoretrat*, publicat el 1986. Ha publicat, també, *Teatre 1964-1974*, *La poesia, un combat per Catalunya*, *Anna com Formentera*, *La llengua nacional de Catalunya* i *El compromís de viure*, editat el 1999 i que va obtenir el premi de la Fundació Trias Fargas. Durant uns anys va ser l'editor de la revista *Poemes* i ha publicat, així mateix, diverses obres de la seva especialitat d'analista clínic. Fou president de la Comissió de Lectorats de Catalunya a les universitats espanyoles i ha estat guardonat amb la Creu de Sant Jordi.

El rostre humà del Parlament recull les impressions personals de l'autor en dues legislatures històriques, la primera del 1980 i la segona de l'any 2000. El llibre també conté el testimoni personal i la valoració de les comissions del Parlament com una eina indispensable per a les tasques legislatives, setanta-dos retrats breus de diputats i diputades i una enquesta sobre els grans temes legislatius durant

Joan Colomines és metge, poeta i polític

vint anys feta al president de la Generalitat, als cinc presidents del Parlament i a disset parlamentaris de tot l'arc ideològic de l'hemicicle. En conjunt el llibre dona una visió molt viva i humana del Parlament, amb una selecció temàtica molt encertada.

APRECIACIONS AMABLES DELS DIPUTATS

L'aspecte més creatiu de l'obra és la semblança que l'autor fa dels parlamentaris. En general són apreciacions amables en què la perspicàcia de l'autor destaca els trets caracterològics que defineixen els personatges. L'única visió crítica, corts en la forma i dura en el fons, és el retrat que fa del diputat Aleix Vidal-Quadras. Si ens haguéssim de creure el doctor Colomines, tots els diputats i les diputades són intel·ligents, treballadors, dúctils en la forma i fidels a les seves conviccions, bo-

nes persones i excel·lents companys de feina, amb l'excepció que hem assenyalat. Sobre aquest punt l'autor indica: "El retrat literari és, sobretot, la imatge interior de les persones. No n'hi ha prou de veure unes faccions, sinó que cal retenir els gestos, les seves paraules i les seves intencions. I les seves inclinacions".

Un altre capítol a destacar és el d'*El ple, en comissions, a través d'escrits i anecdotari*, en el qual l'autor explica aspectes viscuts personalment en què a més de reflectir la seva experiència personal Colomines es retrata a ell mateix. No cal dir que, sense proposar-ho, hi aflora l'home bonhomí, intel·ligent i sensible que sempre ha estat Joan Colomines. En resum, *El rostre humà del Parlament* constitueix una obra interessant i imprescindible per conèixer un dels punts de la nostra autonomia.

ASSAIG

L'atzar, sota la llei del so

BERNAT DEDEU

Oriol Pérez i Treviño i Anna Bofill i Levi, *Josep Maria Mestres Quadreny*. Proa. Barcelona, 2002.

La col·lecció *Compositors Catalans*, editada amb molta cura per l'editorial Proa, dedica el seu onzè monogràfic a Josep M. Mestres Quadreny (Manresa 1929). En aquesta ocasió, el crític Oriol Pérez i Treviño en signa l'extens apunt biogràfic, així com un exhaustiu catàleg de partitures i discografia. De la secció dedicada a l'anàlisi musical se'n fa càrrec la compositora Anna Bofill, tot un privilegi, ja que segueix sent l'única deixeblla real del compositor manresà.

Oriol Pérez i Treviño ens presenta la vida de Mestres no sols des del punt de vista musical, sinó en relació amb la història i el pensament del segle XX. Recordar el camí de Mestres implica topiar de front amb la repressió de la postguerra, però també donar un cop d'ull a la relació entre l'art i la ciència al segle passat. Com passa en els altres títols de la col·lecció, és interessant recórrer el camí fet per institucions avui oblidades com ara l'ACC i el Cercle Manuel Falla, així com enyorar èpoques en les quals músics com Mestres treballaven amb artistes com ara Tàpies i Brossa.

Pel que fa a la segona secció, Anna Bofill examina amb coneixement de causa dues obres fonamentals en la trajectòria del compositor: *l'Estro Aleatorio*, un autèntic prodigi arquitectònic basat en sis concerts solistes acompanyats per orquestra o mecanògraf, i les *Sonades sobre fons negre per a piano sol*. La complexitat de l'anàlisi de la compositora reclama un públic molt més que familiaritzat amb el llenguatge musical.

L'ATZAR COM A PRINCIPI

Si es pot resumir l'afany musical de Mestres en un sol mot, aquest és, sens dubte, l'atzar. Abocar-se a les lleis de l'atzar significa, per Mestres, defugir el nihilisme postmodern per a postular la transcendència del material immanent a la música; la primacia del so. El so, naixement espontani, apareix com a ordre en allò caòtic i produeix una introspecció mitjançant la qual el subjecte assoleix la llibertat. Recordant Kant, Treviño ho resumeix perfectament; Mestres vol fer un retrat de l'home racional i lliure mitjançant mecanismes, tècniques i procediments que, de manera paradoxal, escapen a tota raó.

Només ens resta esperar nous monogràfics de la col·lecció i que, serem utòpics, vinguin acompanyats d'alguna matèria sonora. Seria tot un detall.

Buscant el teu lloc

JORDI CARRERA

NARRATIVA

Francesc Viadel, *Terra*. Premi Blai Bellver de narrativa 2001. Bromera. Alzira, 2002.

El retorn a la terra que t'ha vist néixer, on has crescut i has passat els primers anys de la teva vida, pot ser alentidor o decebedor. Pot proporcionar alegries o pot sumir-te en una tristesa profunda. Aquesta segona opció és la que més s'apropa a l'argument de *Terra*. El jove Joan Valcaneres (personatge amb coincidències biogràfiques amb l'autor, Francesc Viadel) torna a Algemés després de rondar per València i Barcelona treballant com a periodista. El retorn coincideix de forma fatal amb la mort del seu pare, fet que obliga el protagonista a quedar-se al poble i a

treballar com a jornaler per mantenir la família. L'ambient asfixiant i rural d'Algemés el portaran a marxar a València ciutat, a la recerca d'un nou rumb per a la seva vida.

La darrera edició dels premis Ciutat de Xàtiva ja va reconèixer el nou treball del periodista Francesc Viadel (Algemés, 1968) concedint-li el premi Blai Bellver 2001. La menció confirmava així el talent d'un dels escriptors valencians actuals amb més futur, format a les redaccions d'*El País* i d'*El Mundo*, de la revista *El Temps* i col·laborador dels diaris *Levante* i AVUI (com el protagonista de *Terra*).

DIVAGANT PER VALÈNCIA

Després dels poemes d'*Èxode Salinitrós* (1998) i de la novel·la *Dies de Venus* (1999), Viadel construeix en aquesta tercera obra la història d'un home que no troba el seu lloc. És en aquesta recerca on l'autor mostra la realitat i les

contradiccions de dos mons paral·lels: el rural i la ciutat. L'ambient d'Algemés és descrit amb precisió i l'autor es llueix en el retrat fidel del seu poble natal, mentre que la ciutat de València, el nucli vell, es descriu de manera més abstracta i superficial, restant més en la memòria la primera part de l'obra. És en aquest inici on *Terra* es ressenteix d'un principi lent, en què s'amunteguen els records d'infància del protagonista i l'adaptació al poble després de la mort del seu pare. Tot i així, l'autor l'encerta dotant la novel·la d'una continuïtat basada en l'escepticisme que irradia el personatge i tot el que l'envolta. València l'ofega en la seva realitat i no el deixa viure; res l'omple: ni la família, ni el treball, ni els amics... I Viadel aconsegueix mantenir aquest to escèptic durant tota l'obra, recolzant-se en una acurada descripció d'ambients i un estil sobri i mesurat.